

“Πρέπει να ασχολούμαστε μόνο με την ψυχή μας κι όχι με τους άλλους...”

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:[alliotikathriskeytika.blogspot.com](#) -

Υπάρχει μια λανθασμένη αντίληψη σε μερικούς Χριστιανούς, που αποτελεί εμπόδιο της ιεραποστολικής εργασίας. Η αντίληψη ότι «πρέπει να ασχολούμαστε μόνο με την ψυχή μας και όχι με τους άλλους. Για τους άλλους θα φροντίσει ο Θεός. Εμείς πρέπει να βλέπουμε την αμαρτωλότητα και αναξιότητά μας. Να κοιτάξουμε πως θα διορθωθούμε εμείς οι ίδιοι. Να μελετούμε πνευματικά βιβλία, να προσευχόμαστε, να καταρτιζόμαστε. Όσο για τους άλλους... δε μας πέφτει λόγος».

Η αντίληψη αυτή στη βάση της είναι ορθή, αλλά μονομερής. Ναι, πρέπει να καλλιεργήσουμε πρώτα τον εαυτό μας. Και το είπαμε αυτό στο κεφάλαιο των προσόντων που πρέπει να έχει ο ιεραποστολικώς εργαζόμενος. (Σ.Σ.: Αυτό το κεφάλαιο θα το παρουσιάσουμε προσεχώς.)

Να προσέξουμε όμως μήπως πίσω από την άποψη αυτή κρύβεται κάποια δειλία και

ατολμία ομολογίας ή η ραθυμία μας και η αμέλειά μας για τους άλλους. Ασφαλώς ωραίο πράγμα είναι να μένεις κλεισμένος στο σπίτι σου, να μελετάς, να προσεύχεσαι, να αισθάνεσαι κατάνυξη πνευματική. Αλλά δεν πρέπει να αρκείσαι σ' αυτό μόνο. Είπαμε ότι η αγάπη προς τον πλησίον, που είναι μεγάλη και θεία εντολή, πρέπει να σε κινητοποιεί, για να μεταδώσεις αυτός που εσύ απόλαυσε κοντά στο Χριστό. Διαφορετικά αμαρτάνεις.

Εάν πάλι ισχυριστεί κανείς, ότι θέλει προηγουμένως να διορθωθεί ο ίδιος και έπειτα να εργαστεί για τους άλλους, θα του απαντήσουμε, ότι ο άνθρωπος που βρήκε μια πηγή δροσερού νερού και ξεδίψασε ο ίδιος, χωρίς χρονοτριβή καλεί σ' αυτήν την πηγή και τους άλλους συνοδοιπόρους του, που υποφέρουν από δίψα. Τους δείχνει την πηγή αμέσως. Δεν τους αφήνει να ταλαιπωρούνται...

Όταν ο Φίλιππος γνώρισε το Χριστό, δεν κράτησε τη χαρά της γνωριμίας για το άτομο του. Αλλά έσπευσε αμέσως προς το φίλο του Ναθαναήλ και τον κάλεσε κι αυτόν. «Ευρήκαμεν τον Μεσσίαν... έρχου και ίδε» του είπε (Ιωαν. α' 46-47).

Αυτό πρέπει να κάνουμε κι εμείς μιμούμενοι το φλογερό ζήλο των πρώτων και αγνών εκείνων του Κυρίου μαθητών και να αφήσουμε κατά μέρος κάθε πρόφαση και δικαιολογία.

Εκείνοι που ισχυρίζονται ότι είναι ανάγκη να κοιτάξουν τον ατομικό τους καταρτισμό και γι' αυτό δεν αισθάνονται ότι είναι ώριμοι να εργαστούν ιεραποστολικά για τους άλλους ως δήθεν ανάξιοι, ας έχουν και το εξής υπόψη: Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακας, που ήταν μεγάλος δάσκαλος του μοναχισμού και της ορθόδοξης πνευματικότητας, γράφει τα εξής:

«Εκείνος που κρατεί τον ωφέλιμο και διδασκαλικό λόγο και δεν το μεταδίδει στους άλλους, ... ούτε ποτίζει ώσπερ δροσοβόλος και ιαματική πηγή τας διψώσας ψυχάς, μέλλει να τιμωρηθή».

(Λόγος ΛΑ' § οστ')

Επίσης ο ίδιος τονίζει:

«Δεν είναι κανένα άλλο δώρο άξιο, που να το δέχεται παρ' ημών ο Θεός με περισσότερη χαρά, όσο το να ελευθερώνουμε ψυχές εκ των δαιμόνων και να τις φέρνουμε σ' Αυτόν (το Θεό) διορθωμένες με τη μετάνοια. Γιατί όλος ο κόσμος δεν είναι αντάξιος να αλλάξουμε μια ψυχή με αυτόν».

(Λόγος 31ος 90)

Και ο άγιος και Μέγας Αθανάσιος, απευθυνόμενος προς κάποιον όσιο άνδρα, το

Δρακόντιο, που είχε εκλεγεί Επίσκοπος, αλλά από ταπεινοφροσύνη δεν ήθελε να δεχτεί την επισκοπή του, του έγραφε:

«Ω αγαπητέ Δρακόντιε... οι λαοί προσδοκούν να τους φέρεις τροφή, τη διδασκαλία των Αγίων Γραφών. Όταν λοιπόν οι προσδοκώντες λιμώττωσι (υποφέρουν από την πείνα), εσύ όμως τρέφεις μόνο τον εαυτό σου και έλθει ο Κύριος Ιησούς και θα παρουσιαστούμε ενώπιόν Του, ποια απολογία θα έχεις να του πεις;»

(Μ. Αθανασίου, Επιστολή 49η, προς Δρακόντιο § 2)

Από το βιβλίο **“Εκστρατεία Ιεραποστολής”** του Αρχιμανδρίτου **Γρηγορίου Π. Χαραλαμπίδη,**

θεολόγου - ιεροκήρυκα, το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις “ο Σωτήρ”.

Πηγή:xfd.gr